

ПРОЛѢТЬ

Вишатъ се ведри небеса,
Въ полето веселъ смѣхъ е чи
И топли слънчеви лжчи
Огрѣватъ цвѣтни дървеса.

Блѣсти алмазната роса.
О, пролѣть! — вече стѣпва тя
И рони милвани цвѣтя
Отъ своята свилена коса.

Николай Лилиевъ

